

După 13 ani de proteste împotriva înse-năriilor politice, a abuzurilor și nedreptă-tilor la care am fost supus, precum și lipsa lui, că pe data de 17 Februarie 1977 am fost chemat la clinica a M.A.I.-ului pre-șoseanu Ștefan cel Mare, m-am adresat „șefului”, vînindu-l invitația, în men-țișuna „este pentru dumneata, domnule Ceaușescu”. În acărată că în astfel de condiții de cruntă teroare nu este posibil să trăiască în România.

Pe date de 8.09.78 am primi o nouă invitație de la clinica consilieră de dr. Brieușan, unde să trimiți prin poștă date despre boala mea și să le aduc la o reuniune care va avea loc în cadrul unei întâlniri de la București, unde se va discuta și se va stabili ceva în legătură cu boala mea. Această invitație nu îmi este placită și nu am trimis nimic. Am adus-o la măsură. Deși nu era judecătorească, făcuse pe un anunț jurnalistic înainte. Am zis justificările deosebite pe 12 septembrie, 1978 majorului Marinescu și am chemat și înfratez cum vrea să pledeze. Răspunsul-ului scurt: - De aici la acordul port - , mi-a înmormântat formulările de plecare și l-a inceput eirelui. După două luni de la închiderea procesului, în urma unor motivele au rămas stânca de pe plată. Fenteni și linistejor, respectiv, secretarul consiliului mi-a spus că astăzi răspunsul neașa. Să mi-ai veni doar respingeri.

Intre timp Remus Radina a anunțat în străinătate situația mea. Din Franța și Statele Unite s-a intervenit pentru rezolvarea problemei, iar pe Troeadero s-a cerut eu hotărire să mi se dea drumul.

seria memorijilor zilnice înaintate sefului statului, în semn de solidaritate cu familia Coralia și Rudu Atanasiu care manifestau la Paris. Se părea că totul intră în împărțire.

Dar pe 24 Mai, la întreprindere, s-a observat ea niciodată, figura încreunătării a contabilului său, Mateache. Să anunță sedință urgentă la biroului organizației de bază, care a durat vreo două ore.

Între timp au venit două persoane care

În acelă timp au venit două persoane care m-au rugat să nu plec pe teren. Presimtind ceea ceva, l-am spus șefului de lot: „cum să plec elind stranžat! Judecarea mea”.

„Si dumneavoastră, domnule Ionito-

— Dar fără mine nu se poate?
— Nu, nu, veni și dumneavoastră.
Serial de sănătate dispăruse. Iși luase doar zile de concediu. Mi-am dat seama că mă tirzii că s-ar fi găsit într-o situație ridicolă.

În locul lui s-a ridicat Ing. Neacsu, care a fost nevoie să conducă „lucărările” roșu ca rau, jenat și timid, a început Tovărășii, așa fost chemată alea pentru a participa la punerea în discuție a calegilor nostru, Ciceroone Ionitu, care după lucezarea atită astăzi în mijlocul nostru, e nesimțindu-ne foarte bine, acum, în prag leșirii la pensie s-a hotărât să părăsească tot calegatul și să se întoarcă la

— Bine domnule, l-am tăiat vorba, nu puneți în discuție, de ce? Nici nu ar trebui să particip, deoarece nu sunt aci nici un reprezentant d-voastră. Este pierdere de timp. Dar vă întreb, cunoașteți cel puțin motivele care mă fac să păr din nou, toamna acum?

Nu, nu te cunoaștem și v-am rugă să ne spunești d-voastră.
Într-o elipă mi-am făcut societatea
n-am ce pierde și poate mai folositor
îl să le vorbesc; Să-am zis bine...

... și se vorbește: „Să-ți zis une...”
Am inceput amintindu-le că România
a semnat „Paulul eu privire la drepturi
civile și politice” și le-am arătat unul
care-l aveam de la Radina, care cumpără
peste 50 de exemplare și le împărțise
la profesorii săi și elevilor săi. Într-un
interîmpărțit, adică respectarea drepturilor noastre
și a liberei noastre circulație. La Helsinki
fost semnat și de dl. Ceausescu, neforțat
și nimeni, în fața întregii Europe. Ba s-a
făcut totul.

Articolul 12 din acest Pact se spune:

cind vrea". Tot în acest articol, în graf precizenză: „Orice persoană revine în țară cind vrea, fără să zice poate opri”.

Dominilor eu am cerut să păcească
în spusul Europei. Omnenii sunt de
dovârșit, ai refuzat. Ce aveți de
că mințe? Eu nu nimic cu nici
putere pleacă același și orunde,
lăsându-mă să rămân aici.
Erești avizat. Eu plecam enă din
mea. Nu sună la numenii date nici
în mie că să căză societatea de ce
vă întreb pe domnul preotul, în loc
de ce să nu vă strângă în frunze
peste, cunoscătorul de ce e
fondator și să veniți singuri
la Consiliu, pe urmă să vă
testific.

Toți, se zice, că avem drepturi și sună să-l călărim pe celalății.
Să apoi domnilor să mai stă în
să leș la pensie la 70 de ani, cu
pe care d-voastră le aveți la 60 de
— De ce nu puteți ieși en po
o vreme din multime.

— Dacă doili și să spun, eu o fac la d-voastră.

— Desigur a spus Ing. Neneț.

Lumea era numai urechi, în asternere și mi-am dat seama că mai arăd și să alteze decât zo din sevedie, sau nu le venea să celinea are enrajul să pună în dicu de probleme.

Literatura ca pretext

Judecat de oandă

Ei bine, domnilor, din 1945 și pînă de cînd jara a fost subjugată și de înlocuită cu un mai cruntă distres, fost de 10 ori arestat, de două ori confiscat lucrurile din casă (potrivit acestei aste), în eazier figurație cădărăt îninsimănd 23 de ani, condamnat pe baza unor procese fuzionare, martori minșinoși, eu martor și m-am recunoscut în boala, sau mai mult, în avut eurajul să spună în laică, să spui că nu aveam niciună slădeală, niciună suferință.

declarări numeroase. Am suferit
pe care nici o minte omenească
poate a imagina. Netezănată-n am
pentru mine. Iubeam dreptatea.
În față fărădelegilor nu am
reusit să nu mă învecov și să par
orice în ochi. Și-am reușit.

Pentru această perioadă de
încarcare am fost numeții mai rău
de cei care să mi se reunescă
în muncă, adică pentru perioada de
cîzăciună am muneat ea robis, eu jugu-
dor, pînă în ceva surât.

dar nimere n-a suzit.
Am facut dină astăzi peste 80 de
prin care ceream să mi se facă
să se rejudece procesele și să îl
egal eu dumneavoastră, fiindcă
la eot eu d-voastră, și nimere
nu a existat o cărui reacție.

Am avut noreul că nu mă ușoară să-mi reprozeză
fascist, deoarece se stie că am studienții care am protestat împotriva
dictatorului de la Viena, a dictaturii naziste.
Înainte de 23 August 1944, și până
nu am văzut dintr-o scrisoare comună
azi, nu am văzut pe neștiunile. De
înțeții pe vremea aceea.

Vreau să plec în lumea liberă
5 zile pe săptămîna, nu ca atel
oarece ierumăr 10 ore pe zi și p
și duminicile. Vreau ca cele do
le fofoșesc pentru odihna mea,
mă plimbă și vizită, pentru că
traumatizat – prin ce a trebuit
Dumnezeu să fie – are nevoie de
de recuperare.

Vreau să nu mai fi căutat.

para-
ponte
ca S-o
vizită
aducă
constră
unul,
să-mi
muncă
o bană
z. Dar
colegi,
Cen-
plescă
ca și
că și
nu vrea
opturi-
ni.
se nade-
cerere

ște se
doreau
nominile
endă să
ie astfel

întâmpinat pe 2 Martie, în acest an și în acel loc.

Așa că dorința de a pleca este legitimă, să bazează pe respectarea drepturilor omului și nimicii nu mi-o poate refuza: Nici chiar dl. Ceausescu. Să d-o-văstră dacă ați dorit să plecați, nicii pe d-o-văstră nu trebuie să vă oprescă.

— As vrea să vă întreb, întrevede ing. Gătian, să mă încercăți să faceți reabilitare?

— Este bine că ați pus și anești întrebări și am să vă explic ce înseamnă reabilitare. După ce regimul să instație legală cu o legiuire să părți prin forță voiajă naștere în 20 Noembrie 1946, cind multii din noi „voiajă” nu erau născuți, după ce ne-bătrăt, sechinându-și condamnat prin însemnării judecătoare, tot regimul se arată ceteodată „mărinimos”, oferindu-și posibilitatea „reabilitării”. Adică, ţie, care ai suferit pe medrep impreună cu toată familiile, pe cărui și se confundă averea și și-a călcat demnitatea lo pieleote, să te să căci și să declara în fața instanțelor că ai greșit, să recunoști că ai fost o ușoară îndusă în eroare și că erai elemență... bineînțelecesc zborului. Să dăruiește cererea pentru să fie respinsă. Urmenți cu este effițiva anii să te căciuți pînă elind secu-ritatea anexăză la dosar o notiță, fînd de acord ca cerceta de reabilitare să fie admisă. Astă inseamnă că și început să le oferi o

în tot acest timp echilul lui Ștefan Tudos, secretarul organizației de bază, dădeau treceale peste sală, dar nu înțineau nici o privire în afară de a mea. Cind ne încreștam privirile, Jenat începea să rojenesc și mulți facau o paузă.

In sfîrșit, dintr-un colț, de lingă ferestre, cineva ridica două degete.

Ghiță să spărt. Repede este anunțat Floră Mihal, muneler cu haine calificate, inserit în evnit.

Foarte bine mulțumis, se lăuzea „menitescere”. Floră Mihal era membru de partid, om muneler cu bază în activitatea profesională, totuștii cînd sună primul pe „!“.

Cine se mai inseră? se acize vechea ra-ziuă a lui Neacșu, că are un cîlic.

Tăcerea lar se asternă pînă mai persi-tență. Oamenii își lăuzera o grăjă. Aveau

un reprezentant care să scoată partidul din încreștură.

După cîteva lîmi se nude: Lista rămîne deschisă. Tot. Florea era evnit.

Să tovarășul Florea tușeze o dată pentru

nești dregă glasul, ridică capul și spune:

— Tovărăș, eu plec eu tovarășul Ion-joiu!

Stopure!!!

Toată lumea ridice ochii spre Florea, și începe un rîsu bohotă, molipsit, continuu, unul înținut, unul de minile de huriță.

Eu, buimădit, zimbream și nu știm ce se întâmplat. Oare am auzit bună. Întra-fracție m-am gîndit, unde-l mai bine și pe astă, cind nici eu nu știm unde merg și cînd.

Cind risul se mai potoșe, vor. Florea, să tot tîmplul fusesse serios, adăugă:

— De ce rîdeți tovarăș? Eu, vreau să plec cu dl. Ionjoiu dacă fiecare ponte să plece și să vînă elind volezie. De ce să nu plec și eu să cunoasc lumen? Dumpeului cu poște, să descureau, mă ghidzenz și pe mine, cău am trăit tot pe acel. Să cunoasc și eu altă rîsă și să ne întoarcem elind ter-ninăm conedul.

Nu termină bine ce avea de spus și un alt rotop de ris și mai puternice cuprinde sala de sedință. Numai două figuri înegrise: Matache Dumitru, contabilul săf, și șef Tudos, Ștefan, secretarul organizației de bază.

Inginerul Neacșu îl face eu degetul la cap, ul Flore, întrebându-l pîrca dacă nu înebună cumva.

Inecet, Inecet, risul de potoșe și Tudos Ștefan, în calitate de politice, ridice vocea și spune:

— Tovărăș îl cunoștem pe tov. Ionjoiu de ani de zile ca om muneler, elinist, bun coleg cu toată lumea în activitatea zilenilor. Dar tovarăș, mal are o față ascunsă. Nu cunoștești nici pe stert din activitatea contrarevoluționară a acestui coleg.

N-a plecat bine să termine ideea și l-am atrăgut atenția:

— Nu va veni acel să-mi aducă insulte și să judecă activitatea mea publică, iar în altă ordine de idei nici nu îl autoritatea morală să-și spulă părere asupra celor ce am făcut și ce am de gînd. Eu nu-jîl permit să vorbești. Ești mal murdar decât teatul întreprinderii la un loc. Nu îți e rușine să stai în ziua de salarii, după colț, și să-ți lea de muneleri parte leușini. Nu al ple-are în rîsu clod pînă semnătura de analizăbat pe cererile de împrunut de la ajutorul reciproc numai amărătelor care acceptă să trecă să primă budoarul tău? Să teal și să stai jos. Într-adevără a tăcut, și-a apăcat capul și n-a mai rîdeat ochi.

Iar tăcerea să-asternă, Pauza prelungită. Nimeni nu mai lăua evnitul.

— Să totuști, într-un tîrziu, contabilul săf, Matache Dumitru să-a ridicat și încercă să calmese spiritele și să speli rușinea partidului, a început:

— Tovărăș îl cunoște pe tov. Ionjoiu de aproape 10 ani, de cind era la drăgi. A fost un coleg foarte bun, muneler, elinist, nimeni, nu-l poate reprosa nimile. Intodată nu-e dat ajutor, pentru îndeplinirea planului și nu-n fost de un real folos. (Eram

suprins și nu știm ce urmăreste. Era cunoscut ca perfidă înstrăinătură, sedea de primă mină, unul ce umbă în vorba, mai rău decît jalele. În față pe toți îl lăuda și spunea nici unu nu se scăpa nelinjurat). Aceun tovarăș, a continuat, colegul nostru vrea să plece în străinătate, să ne compromitem, să devină spion...

— Nu-i-e rușine, i-am întreptor, tu en- tează zina nu faci altceva decât să spionezi pe fleore și să ceri note informative de la omul contra altuia, să briște pe toți, să apăsești însăși insuțile? Să faci din gîză? A rîdeat vocea și cu cîsil bulbenut, și apucă să-mi spună:

— Iatăcă, eu nu-ți spunez că spionez și nu măcintez decât cu prea mult din joc...

— Să dai statutul ecipieră tăi să-n anunță ce spioneze în tine și nici obliga substanțială să teașcă pordelele tale. Să teal din gîză, să stai la locul tău, că totuștă întreprinderă ţara și cel de pește și pînă la moarte.

N-a mai zis nimic și-a stat la locul lui. Linistea lăzii să-asternă, nu știn pentu-za cără?

Bupă puțin timp m-am surat și am zis:

— Domniller, cine mai are eva de spus? dar fără insulte, îl dau eu evnitul, desigur, îl lipsit de importanță orice va spune. De fapt am lăsat conducerea sedinței...

— Ne ionăciu, eu te rog să nu pleci, să ramnă acel, ne-am obișnuit cu el, și zis Costel Bliden unul dîl sefii de cîșpă. — Să eu sunt de neaceșă părere a continuat maistrul Mitică.

— Domnule Ionjoiu, a intervenit și in- genierul Florea, eu vă rog să nu plecați. Am venit de curînd, ne impăcăm bine, nu am nimic să vă reprozez.

— Uimpreună domnule Inginer este tîrziu, am intervenit eu, nu trebuie să te amesteci în această problemă, eu stăruți. De altă parte depus dosarul pentru membru de partid. Eu nu pot rămîne ca să fiu slugă domitale și a partidului care vă dă astfel de edjeciuni. Întră din nou și nu mai există nici un fel de legătură din moment ce astăzi v-ați prezentat ca o bață hămășta, dresata. În acest sens, erzielă că puteți să înlăbuști dureea unui om care a suferit neînvățat din partea partidului ce v-a trimis aici. Sunteți niște victimă.

Mal are cinea, ceva, ceva, de spus? am în- trebat și neprimind vreun răspuns am unele:

Gata eu teatră de-a judecata. Asist la el de 35 de ani. Acum să mărgem că mai avem și alte trebură, este ora 12.

Cind lumea se riduce și începe să plece, contabilul săf a desmetite și a zis:

— Tovărăș îl să plece nimeni pe teren plină nu redauți procesul verbal, pe care trebuie să-l îsclădiți, ca să-l duem la direcție, decouere an întîzat.

— I-am atrăgut atenția la redactarea, să menționez că nimeni nu mai poate opri să plece din jâră și că trebuie să mi se dea drumul el mai repede.

— Imediat după sedință, Tudos, Matache Dumitru și Neacșu Nicolae au plecat cu mașina la Direcție, probabil să raporteze eșecul sedinței.

Nimeni nu a isclădit vreun proces verbal în legătură cu această sedință din 24 Mai. În aceeași zi Ambasada Franței de la București mă anunță că mi-s-aprobat întrarea în vederea stabilirii definitivă.

A două zile 3 persoane dintre cele ce au vorbit, au căutat să-mă întâlnescă singur și să-mi spună să nu lea supără pe el, decorează Biroul organizației de bază ie-a împus să mă combată. Printre el a fost și contabilul săf care minglindu-mă pe obraz a zis:

— Să și-l căi că nu multă dreptate. Eu știu că ai suferit neînvățat. Dar ce să facem?!

— Bine dispozitile sunt, dar nu eu să mă însufi. Dacă ești om nu te lăua după dispozitive!

— Te rugă să mă lăsră, au fost ultimele lui evnitul și a fugit să-nu-l vadă cineva.

Cleerone IONIȚOIU

Învenii muncii în anul 1979

nu astăzi, moareția cură, am să-nu să dove- găse con- dămnări- nante eu na- tori care stanță, că semneze și chinuri nu și le rău nimie și libertă- rătă- și om- pri pe

fer- in- it se- lăvici, vechimea deten- te, considera- terez cot- nicioasă,

putut face fost într- iva Dicta- se facește reiește că lăsăt de- au inexistan- să increz- zile, de- desaupra zile să pentru a organiza- numai, refacere, să și la

zile, de- desaupra zile să pentru a organiza de băză care pregătie, timp de 2 ore această sedință și, bineînțelecesc trasase linia de urmat.

Cred că nu exagerz dacă spun că aproape 10 minute a durat această tăceră, de parcă nimici n-ar fi în sală. Era explicaști. Cu multă dificultate el lăseră de aproape 10 ani, pe toții îl respecteasem, deși erau mai tineri ca mine. Pe mulți îl ajutasem în foarte multe situații, fusesem eu mulți mai mult decât coleg, și toate cele vizute sau neînvățute, le eu noșteam foarte bine.